

ЖАХИ ФЕДЬКА

Одного разу 4-А клас на чолі з вчителем Назаром Петровичем ходили у парк. Поки всі однокласники захоплювалися квіточками та пташечками, Федько Чуприна угледів у траві оксамитову ящірку. Він тільки-но її схопив, а тваринка – раз! – і спритно вислизнула з його долоньки, лишень хвіст залишила.

Вночі Федьку наснився страшний сон. Неначебто женеться за ним величезний дракон і реве:

– Віддай хвіст ящірці, віддай ящірці хвіст!

Злякався Федько, як раптом бачить: повз нього летить літак-олівець. Скочив на нього хлопчик і мерщій тікати від дракона. Летить він високо над землею, аж раптом відчиняються дверцята літака-олівця і звідти виходить його фізичка Алла Василівна з парашутом за спиною і примовляє:

– Гаплик тобі, Федюнчику! Будеш знати, як не вчити закон всесвітнього тяжіння!

Фізичка моторошно захихотіла і тільки – шурх! – та й полетіла на парашуті до землі.

– Ой, лишенько! – перелякався Федько. – Це

ж я розіб'юся на тисячу друзок, наче та кришталева ваза, що я у бабусі розгепав на тому тижні! Треба негайно прокидатися!

Федько Чуприна щосили напружився, розплющив очі. А він уже в садку сусіда діду-

ся Гната сто-
їть, закопаний
майже по ко-
ліна. Замість
рук у нього гілки,
вкриті яблуневим
цвітом. Дід Гнат
поливає його во-
дою з відра та
й суворо каже:

– Будеш знати,
халамиднику, як у мене яблука красти й гілки ламати!

Тут і бджілки прилетіли, почали пилок носити з
квітки на квітку. Одна бджілка сіла Федькові-яблунь-
ці на носа, почала ніздрі лоскотати. Він як чхне:

– Апчхи-и-и-и-и-и-и! – і прокинувся.

Сидить Федько у своєму ліжку, тільки очима кліпає:
куди це я, мовляв, потрапив. Тут до нього і бабуся з
песиком підійшла. Лагідно
посміхаючись, каже:

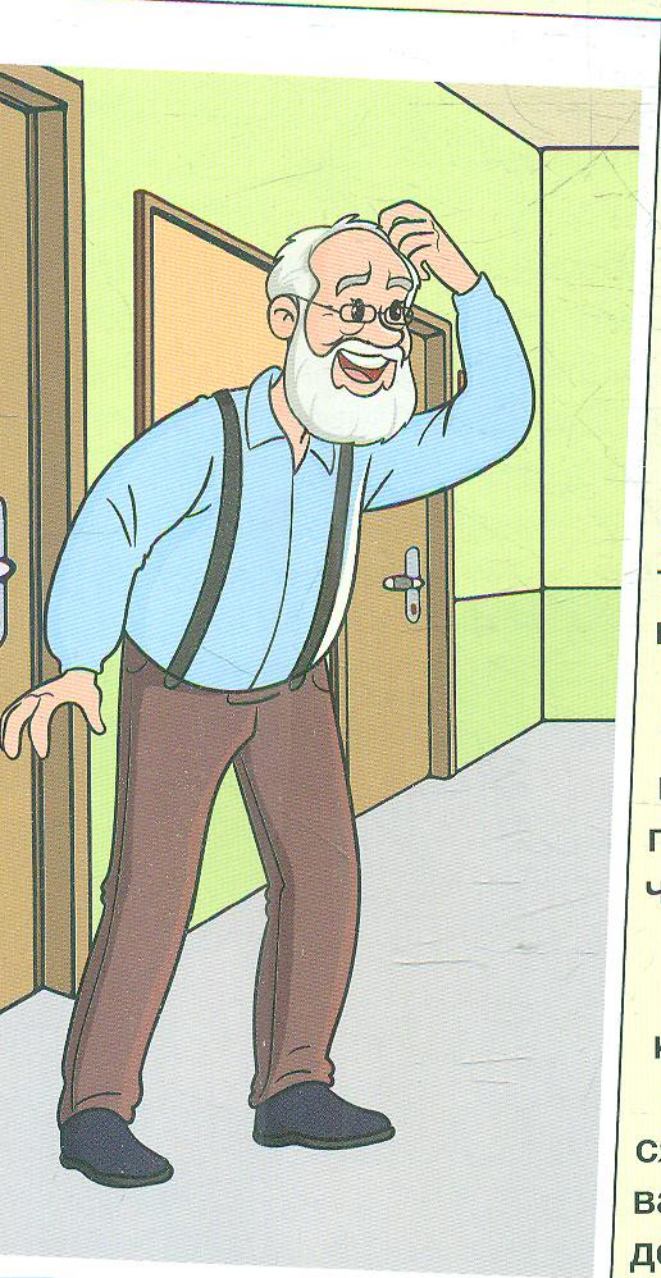
– Годі тобі спати, сонько
нешасний! Мершій вста-
вай умиватися, і побіжимо
на ранкову пробіжку.

Федько як підскочить, як
побіжить, а про себе з по-
легшенням думає:

– Ні, не буду я вже біль-
ше прокидатися! Краще
вже з бабусею на ранкову
пробіжку побіжу!

Під час великої перерви у школі вчитель математики Микола Миколайович Христенко неквапливо йшов у вчительську. Раптом з-за рогу, розвиваючи космічну швидкість, вибіг учень п'ятого класу Степан Маремуха. І якби не міцний живіт учителя з на-

качаними кубиками пресу, то він би й далі продовжував свій біг.

– І куди це ти летиш, голубе? – лагідно спитав Микола Миколайович, розправляючи сорочку від кам'яного лоба Степана.

– У шкільну їдальню, – весело відповів той, – щоб поповнити витрачені калорії.

– А що ж твої калорії тобі зовсім математику вчити не допомагають? Двійка тобі за чверть світить.

– Та я на спір її можу вивчити, Миколо Миколайовичу.

– На спір? – здивувався математик. – А давай! Якщо завтра біля дошки ти не вирішиш

приклади по темі, яку я вам сьогодні задавав, то, окрім двійки, будеш місяць у класі мити підлогу.

– Добре! – погодився Степан. – Тільки якщо я виграю наше парі, то Ви, Миколо Миколайовичу, окрім того, що поставите відмінно за чверть, мусите...

І тут хлопчик, хитро посміхаючись, став навшпиньки і пошепки щось сказав учителю на вухо.

– Згода! – погодився той. – Та хоч і місяць. Тобі ніколи не вирішити приклади.

– Подивимося, Миколо Миколайовичу, – сказав Маремуха і швиденько побіг у шкільну їдальню...

Увечері він пішов до сусіда, старенького професора математики, і попросив його навчити вирішувати математичні приклади по заданій темі. Професор навчив його, хоч і важко давалася Степанові та наука...

Наступного дня на уроці математики біля дошки Степан Маремуха розв'язав усі приклади, задані Миколою Миколайовичем, та ще й способом, який знають лише професори математики. У вчителя від подиву очі полізли на лоба разом з окулярами.

Цілий місяць після того ще вирувала школа. Де це бачено, щоб вчитель математики став вести уроки у костюмі... Супермена.

